

Andrzej Zenker

DZIOŁSZKA ZE SZTRACHYCLAMI

Kozoł sztrachycle sprzedawać ij fater;
w rzici miół, że na placu boł wiater.
Mogła do dom wrócić dopiyro,
jak na jabola łojcowi uzbiyro...

Sztrachycle niesła w mantlu ze skóry,
kaj mióła dziury, wygryzione bez szczury.
Widok tyn boł pierońsko ponury;
jak siwe, po burzy - na niebie chmury!

Niy miłosiernie wtedy piździało,
wszyndzie wiało, z gulika śmierdziało!
Lazła po bosoku, niy mióła tyż mycki,
z zimna sine mióła niydojrzałe cycki.

Nikt jednak niy chcioł sztrachycli pozyskać,
a śniyg zaczoł z wichrym jeszcze barzij "tryskać".
I tak dziołszka nic niy sprzedała,
i skuli tego do dom wrócić sie bała...

Wykamano była, bo nic niy jadła,
besto ze zmynczynio na zolu przysiadła!
Zimno ij boło, besto sie skuliła,
aby sie łogrzuć strachycle spoliła!

I jak sztrachycle sie dziołszcze skończyły,
na zot ze zimna zamarzły ij żyły!
Strzimała jeszcze ino pora godzin;
umarła w nocy, w przeddzień urodzin!

Jak kedyś łoboczycz jakoś dziywucha,
co sztrachycle sprzedowo w zawiyrucha,
kup łod nij łoroz sztrachycle wszystkie,
by łojciec łod nij nacieszoł sie piwskiyem!